

(1 Солунян, 4:14-18)

Почуй нас, Господи, і поблагослови нас на вивчення Твого Слова. Амінь.

Дорогі наші друзі, ми продовжуємо вивчати Перше Послання до солунян святого апостола Павла. Минулого разу ми розглядали другу половину 4-го розділу, в якій апостол Павло давав пояснення щодо тих, які померли тілом, але були віруючі в Христа Ісуса. Біблія вчить нас, що тіло повертається до пороху, з якого і було створене, а дух - повертається до Господа, Котрий і вдихнув його. Навіть Старий Заповіт вчить нас так. В Еккл.12:7 ми читаємо: "І порох повернеться в землю, звідки взятий був, а дух відійде до Бога, що його дав". "Порох" - це наше тіло. Бог сказав Адамові: "Доки не вернешся в землю, що з неї тебе узято - бо ти порох, і вернешся в порох". /Бут.3:19/ Це сказано про тіло, котре було створене з пороху, а вже потім Бог вдихнув у людину дихання життя, або дух, як ви вже знаєте. Це те тіло, котре спатиме вічним сном, доки не воскресне - саме лише тіло. Дух віруючого повернеться до Бога.

Дух або душа не помирають, тому вони і не встануть. Лише тіло лежить, сковане смертю, і тільки воно і встане під час воскресіння. Тож нам зрозуміло, що має на увазі апостол Павло, коли каже, що ми позбавимось тіла, коли будемо у присутності Господа. /2 Кор.5:8/

Наше тіло - лише слабка оболонка, благоденський намет, котрий ми тимчасово полишаємо під час смерті. "Бо знаємо, що коли земне наше житло, намет, розпадеться - то маємо будівлю Божу, будинок нерукотворний, вічний - на небі". /2 Кор.5:1/

Грецьке слово "скенос", від котрого походить наше скінія, і означає "намет". Тіла, в яких ми живемо - це лише намети. Я хочу вам сказати: ми можемо жити в домі, що коштує понад 250 тисяч доларів, але справжнє наше помешкання, де ми реально живемо - це лише наш благоденський намет. Бог кожного з нас поміщає в окремий намет. І не має ніякого значення, що одні з нас живуть у халупах, а інші - в розкішних кам'яницях - усі ми живемо у якихось різновидах наметів. Ви можете розкласти своє тіло на його хімічні компоненти /складники/ - і я вам скажу, що всі їх разом ви можете придбати за чотири долари за найвищими цінами. Кожен з нас живе в наметі, котрому красна ціна - чотири долари в базарний день! Вона навіть може різко впасти у будь-який момент. Наші тіла справді дуже нетривкі і ненадійні.

"Тому у ньому і зітхаємо, бажаючи одягнути поверх нього нашу небесну оселю". /2 Кор.5:2/ "Доки ми в цім наметі -

стогнемо під гнітом."/2 Кор.5:4/ Ми лише стогнемо і страждаємо в нашому наметі. Чи ви не згодні з цим?

Багато років тому я зустрівся із старим чоловіком на автобусній зупинці. Йому явно було не менше вісімдесяти років. Він стояв і лаявся як матрос. Я сказав йому: "Брате, вам не так багато лишилося - і ви скоро станете на відповідь перед Господом". "Звідки ти знаєш, що мені вже небагато лишилося?" - запитав він. "Бог постійно нагадує тобі про це. Він поклав тобі сивину на волосся, зробив непевною твою ходу, зігнув твої колісця дужі плечі, і зробив задушливим твоє дихання під час ходи. Він намагається пояснити тобі, що вік твій залишився недовгий. Ти тут живеш у блаженському наметі, і скоро вже заснеш навіки".

Інших старий чоловік на запитання друзів про його здоров'я відповідав, що почувається чудово, але будинок, в якому він живе, уже добряче пошарпаний і не знав ґрунтового ремонту. Таким самим є наше тіло, в котрому ми мусимо жити, мій друже.

Коли я був юнаком, то бігав на свої заняття вистрибом. Тепер же все змінилося. Я йду дуже повільно і поважно, і вже не можу безжурно вистрибувати, як в юності. Ці ветхі тіла зрештою опиняться в могилі і заснуть там ненадовго. Дух наш полине до Господа і перебуватиме біля Нього. Павло писав: "Отож, ми увесь час сповнені відваги, і знаємо, що поки в тілі живемо - перебуватимемо далеко від Господа - бо ми ходимо вірою, а не видінням"./2 Кор.5:6,7/ Зараз наша оселя - це наше тіло, і тут ми мусимо жити. Ви знаєте, що насправді люди не бачать нас - бо ми захищені у своєму тілі, своїй оселі. Часом люди, що відвідували зібрання чи богослужіння, де я проповідував, потім казали, що чули раніше мене по радіо і тепер спеціально прийшли, щоб подивитися, як я виглядаю. Мені завжди хотілося їм відповісти: "Насправді ж ви не бачите мене. Усе, що ви можете побачити - це голову і дві руки, що стирчать із рукавів піджака. Ви не бачите мене - адже я живу всередині цього тіла." Цей дім, де я живу, ніколи не ремонтували надто старанно, але я мушу жити в ньому, доки ходжу по цій землі.

Павло далі каже: "Ми ж відважні і воліємо радше вийти з тіла, щоб скоріше жити біля Господа". Я не знаю нічого, більш жаданого, ніж оце прагнення. І під час воскресіння тіла наші встануть разом з іншими.

Багато років тому модерністи висунули аргумент на користь того, що воскресіння має бути духовним, тобто воскреснути повинен дух людини. Ліберали й донині дотримується цієї тези. Вони взагалі відкидають можливість того, що воскресне тіло. Досить відомий дослідник грецької мови якось читав доповідь про один уривок із Першого Послання до коринтян:

"Сіється тіло тваринне, а постає тіло духовне. Якщо є тіло тваринне, то є й тіло духовне." /1 Кор.15:44/ У своїй доповіді він робив наголос на слові "духовний". І завершив свою доповідь такими словами: "Отож, звідси випливає, брати, що воскресіння має бути духовним, бо і в Посланні цьому говориться про тіло духовне". Усі з захватом аплодували, і дехто з них висловив побажання, щоб цей рукопис. Але в тому зібранні виявився не менш відомий, але фундаментально налаштований дослідник тієї ж грецької мови. Він попросив слова. Коли він устав, то лібералам довелося досить скрутно, бо він поставив запитання, що викликало серед них замішання. Він сказав: "Я хотів би дещо запитати в автора доповіді". З явною неохотою цей вчений муж підвівся. "А тепер, професоре, скажіть, що головніше - іменник чи прикметник? Це дуже просте запитання, але я хотів би почути відповідь саме вашу". Той зрозумів, куди цей хилить і не хотів відповідати, але таки мусив сказати, що, звичайно, головний - іменник, а не прикметник. "Тоді дозвольте, пане професоре, висловити моє здивування з приводу вашої доповіді, яку щойно виголошено. Ви побудували її, висмикнувши з контексту прикметника, хоча самі чудово знаєте, що він є залежним від того іменника, з яким вживається". Тому розглянено цей уривок уважніше. "Якщо існує тіло тваринне, то існує й тіло духовне". Цей чудовий вчений сказав: "Уся проблема полягає в тому, що воскресне саме лише тіло. Причому лише той вид тіла, що є смертне - тобто, тіло тваринне. Воно воскресне лише як тіло, в той час як тіло духовне /знане нині як дух/ - не воскресне, бо воно не може померти". І вони не стали публікувати цю доповідь. Вони вирішили, що краще її не друкувати. Отож, я звертаю вашу увагу на те, що невеличкий екскурс у граматичні правила перекреслив цілу доповідь відомого професора, і розбив усі його докази, котрими він аргументував свої тези.

Згадки про смерть тіла як про "сон" ми знаходимо ще в одного автора - пророка Даниїла. "І багато з тих, що сплять у поросі земнім, прокинуться - одні на життя вічне, а інші - на сором вічний та на ганьбу". /Дан.12:7/ Порох повернеться до пороху - це про наше з вами тіло, але наш дух повернеться до Господа, Котрий і послав Його.

Ранні християни запозичили з грецької мови дуже гарну назву для того місця, де вони ховали своїх близьких - "койметеріон", котре означає дім спочинку для чужинців; місце, де сплять. Це ж саме слово вживалося у ті паси для назви прихистку для подорожніх, котрий ми нині називаємо готелем, де ми можемо знайти прихисток на ніч. Ви можете там дочекатися наступного дня, прокинутися і продовжувати далі свою подорож. Це образ того місця, де ми ховаємо своїх

віруючих ближніх. Ви ж не сумуєте і не плачете, коли ваш друг, що десь поїхав, заночує на вихідні в готелі, чи не так? Ні, ви тільки радієте разом з ним. Тіло віруючого так само поміщають в готель аж до самого воскресіння. Одного дня прийде наш Господь Ісус Христос - і це тіло постане зо свого сну.

Тепер звернемося знову до одного важливого уривка з вірша 13: "Щоб ви не сумували, як інші, що не мають надії". Язичницький світ не мав ніякої надії - тому для них смерть була жахливою подією. Саме у Солуні було знайдено напис, котрий звіщав: "По смерті - не відроджуються, після могили не буде вже нічого". Грецький поет Теоокріт писав: "Надія є, доки живеш, але по смерті вмирає й надія". Такими були переконання античного світу. Вони виразно забарвлені песимізмом і фатальністю.

Віруючі не сумують так, як язичники. Я неодноразово служив на похоронах за час своєї пасторської діяльності, і я завжди міг визначити - чи християни там знаходяться. По тому, як люди плакали, я визначав, чи мають вони надію, чи ні. Християни, звичайно, теж плачуть - нічого поганого в цьому немає. Павло ніколи не казав, що віруючі не мають плакати. Він сказав лише, що християни не повинні сумувати так, як ті, що не мають надії. Християнин сумує за своїми ближніми, що відійшли від нього, але він не впадає у відчай, бо має надію.

"Бо коли ми віруємо, що Ісус помер і воскрес - то так і тих, що поснули в Ісусі, Бог приведе з Ним".

/1 Сол.4:14/

Я хочу, щоб ви звернули увагу на те, що Павло сказав "Ісус, що помер і воскреснув знову". Він не сказав, що Христос заснув - Він помер. Як влучно це сказано!

У Святому Письмі ми зустрічаємо три види смерті. Перша - це фізична смерть, коли дух відділяється від тіла. Це те, що ми зазвичай називаємо смертю. Адам не помер фізично за ті 930 років, котрі існував після свого падіння.

Наступною йде духовна смерть. Апостол Павло сказав, що плотське руйнування є смерть, бо цим людина відокремлюється від Бога. Саме це трапалося з людиною в Едемському саду, коли Бог сказав, що ця людина мертва відтоді, як вона скуштувала забороненого плоду. Людина сама відділилася від Бога. Адам сховався від Бога - він утікав, коли Бог ступив до саду - ось так людина відділилася від Бога. Адам помер у той день, коли скуштував цей плід - він помер духовною смертю. Павло описує цю духовну смерть в Еф.2:1: "І ви були мертві вашими провинками й гріхами".

Один відомий професор читав лекції на таку тему: "Мільйони, котрі живуть нині, ніколи не помруть". В той же

час мандрував із своїми лекціями знаменитий баптистський проповідник, але його лекції мали іншу назву: "Мільйони тих, що живуть зараз, уже давно мертві". І вони таки були мертві - духовною смертю.

І третя смерть - довічна. Це вічне роз'єднання з Господом. Це друга смерть, котра описана в Об.20:14.

"Бо це ми вам кажемо Словом Господнім: ми, що живемо, що залишимося до приходу Господа - не випередимо тих, що послухали".

/1 Сол.4:15/

"Словом Божим" - апостол Павло впевнений у тому, що відповіді на ці запитання дає сам Бог. Павло знав, що солуняни були стурбовані долею тих віруючих, що померли до того, як відбулося підхоплення Церкви і хотів переконати їх в тому, що смерть в Ісусі Христі дасть і їм воскреснути і бути підхопленими разом з усією Церквою.

"Ми, що живемо, що залишилися до приходу Господа - не випередимо тих, що послухали". Ті, що будуть жити у час підхоплення Церкви не випередять їх - тобто ті, що померли в Ісусі Христі, прийдуть першими.

"Бо Сам Господь на даний знак, на голос архангела та при сурмі Божій зійде з неба - і найперше воскреснуть ті, що вмерли в Христі".

/1 Сол.4:16/

"Господь сам, на даний знак, зійде з неба". Мені це дуже подобається - Він зійде сам, а не пошле ангелів. Коли Він зійде на землю, щоб збудувати Своє царство, то Він пошле Своїх ангелів на чотири кінці землі, щоб зібрати усіх вибраних - і євреїв, і не євреїв, котрі увійдуть в Царство Боже. Але саме підхоплення Церкви здійснюватимуть не ангели. Ангели оголосили про народження Ісуса Христа, але як вони оголосили? Як про Сина Давида, про новонародженого Царя. Про Нього проголосили як про Царя. Мудрі люди захотіли побачити Того, Кого оголосили новим Царем євреїв. Але навпаки - під час заснування церкви у День П'ятидесятниці ангелів не було. Святий Дух сам зійшов з неба. Коли Господь забере Свою Церкву із цього світу, Господь сам зійде з небес. Тут не буде ангелів. Ангели прийдуть до Ізраїлю, але не до всієї Церкви.

Він зійде з небес "на даний знак". Це буде голос трубний. Це має бути той самий голос, котрий пролунав, коли Він стояв на могилі Лазаря і сказав: "Устань, Лазарю".

"На голос архангела". Але почекайте-но, хіба тут не йдеться про причетність ангелів до підхоплення Церкви? Ні, це буде Його голос, що пролунає, ніби голос архангела. Адже Він має необмежені можливості.

"Сурми Божі" - чи там справді лунатимуть сурми? Ні, то Його голос пролунає, мов сурма. Чи ви усвідомлюєте це? В Об.1:10 Іван, коли був засланий на острів Патмос, писав: "Я був у душі в неділю, і почув за собою голос гучний, як від сурми". Він обернувся поглянути, хто ж там є - і побачив Ісуса Христа у славі. Це голос Ісуса Христа у славі подібний був до сурми.

Ми маємо відкинути всі ті дурниці про те, що архангел Гавриїл засурмить у свій ріг, або в сурму. Я взагалі не думаю, що в Гавриїла є сурми, але навіть, якби й були - то йому не треба у них сурмити. Коли Ісус Христос прийде, то йому не треба буде для цього допомога архангела Гавриїла. Хіба Ісусові треба була чиясь допомога, коли Він прийшов і підняв Лазаря від смертного сну? Ви можете собі уявити, як наш Господь стане біля могили Лазаря і скаже: "Гавриїле, прийди по Мене і допоможи Мені витягти цього чоловіка з труни? Нашому Господеві не потрібна нічия допомога. Коли Він покличе Свою Церкву, то тіла віруючих самі постануть із могил. Читаємо далі з 4-го розділу 17-й вірш:

"Потім же ми, що живемо, що залишилися - будемо разом з ними захоплені на хмарах у повітря назустріч Господові - і там будемо з Господом завжди".

/1 Сол.4:17/

Це має бути дуже послідовна процедура. Спершу встануть мертві. Першим із могили, напевно, вийде Степан. Він, мабуть, очолить цю процесію тому, що був першим християнським мучеником. Далі за ним ітимуть апостоли і мільйони тих, хто поклав своє життя за Ісуса Христа. Адже це відбувалося протягом сторіч. І, зрештою, будемо йти ми, хто ще залишиться на той час. Ми, певне, будемо йти у самому кінці. Адже більшість членів церкви уже пройшли поперед нас у ворота смерті.

"Отож, втішайте один одного цими словами".

/1 Сол.4:18/

Хіба він сказав: "Отож, лякайте один одного цими словами?" Звичайно ж, ні. Моя Біблія каже: "Отож, втішайте один одного цими словами". Це не обмежується лише тим значенням, яке звичайно вкладають у слово "втішати", але також тут мається на увазі й розраджувати й повчати один одного, і говорити про всі ці речі. Мій друже, Ісус Христос прийде колись, щоб забрати Свою Церкву з цього світу! Яка це благословенна, незрівнянна утіха!

Дорогий друже, чи ти готовий зустрінути свого Господа? Чи маєш ти таку святу надію на Його скоре повернення? Якщо ні - поспіши до Нього. Поклич до Нього у своїй молитві. Господь почує і поблагословить тебе.

На цьому ми закінчуємо нашу радіопередачу. До нових зустрічей в ефірі.